

Milí přátelé, bratři a sestry,

před 14 dny jsme mluvili o velikém Abrahamově kroku víry do neznáma. Bůh ho tehdy zavola: „**Odejdí z domu svého otce, do země zaslíbené a já tě požehnám. Ačkoliv tvá žena je neplodná, přece vašich potomků bude jako písku v moři.**“ Abraham, tehdy ještě se jménem Abram, než ho Hospodin překřtil, se na Boží slovo spolehl a se svou rodinou vyšel. Po jisté době a různých peripetiích se opravdu Abrahamovi a Sáře narodil syn jménem Izák, tak jak Hospodin zaslíbil, i když se to zdálo velmi nemožné. **Ale u Boha všechno možné jest.**

Syn Izák rostl, jenže po nějaké době slyší Abraham od Hospodina velmi zvláštní příkaz: „**Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdí do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!**“ Jak asi Abrahamovi muselo být, když slyšel tato slova? Jaké to v něm muselo vyvolat otázky? Nebo snad dokonce i pochybnosti? Dělá si ze mě Bůh snad srandu? Chce mě trápit? Chce mi vzít to, co miluji? Neklademe si takové otázky i my někdy? Něco Bůh slíbí a pak to zruší? A je vůbec z Boha takový příkaz? Není to spíše od Zlého? Bůh přece dává život a nikoliv smrt. A navíc Hospodin na rozdíl od různých pohanských bohů nepožaduje lidské oběti. Jak tomu tedy mám rozumět?

My jsme četli, že tímto příkazem **chtěl Hospodin vyzkoušet** Abrahamovu víru. A nejen víru. Ale především jeho poslušnost Boží vůli. Poslušnost svému Bohu. A jak to máme my? V modlitbě Páně vyslovujeme: **Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi**, v té dnešní chvále máme tuto modlitbu rozšířenou o slova: **Bud' vůle tvá v životě mém.** Když se ale takto modlíš nebo zpíváš, myslíš to vážně? Chceš, aby se opravdu děla Boží vůle ve tvém životě? A jsi ochotný se zříci něčeho, co máš rád, když to bude požadovat Bůh? Anebo naopak jsi ten, který ochotný není a Boží vůli brání? Co si vlastně pod tou Boží vůlí, bratři a sestry, představujeme? Že nás Bůh bude milovat a žehnat nám za všech okolností a jen do naší pohodlnosti? A není snad důležité, aby se děla Boží vůle v mém životě, právě jít a tuto Boží vůli naplňovat? Být ji poslušný a podle ní jednat? Právě o toto v dnešním příběhu jde a my se z něho můžeme hodně naučit.

Ačkoliv se z lidského pohledu zdá Boží vedení někdy nesmyslné, přeci jen se vyplatí, jej následovat, protože to je cesta Božího požehnání. Na druhou stranu je ale mnoho lidí, kteří se doslova bojí, že minou Boží cestu a tím i Boží požehnání. Když se mají rozhodovat v důležitých věcech, tak se trápí, aby se nerozhodli špatně. Aby neminuli Boží plán, aby neztratili Boží požehnání. A je mnoho lidí, kteří se ve svém životě trápí, protože prožívají, že se kdysi rozhodli špatně, a dnes si nesou těžké následky. I to samozřejmě může být. S pokorou bychom se měli všichni poučit ze svých chyb, jen tak můžeme dorůstat k tomu, abychom uměli ve svých životech **rozpoznávat Boží vůli.**

Tím dnešním příběhem se můžeme tedy naučit, že Boží vůli pro tebe i pro mne, je na prvním místě sebrat se a jít na horu v zemi Mórija. Myslím to, samozřejmě obrazně. Není nutné hned vyhledávat nějakou levnou cestovku do Izraele. Jde spíše o to, co se před tou horou a na ní odehrává. **Vezmi svého syna Izáka, kterého miluješ a odejdí na horu a tam ho obětuj.** Pro nás tato výzva může znít např. takto: **Vezmi to, co miluješ, vezmi všechno to, co máš rád, co děláš rád, vezmi všechno, co je ti drahé, všechno, co jsi vybudoval. Vezmi svůj dosavadní život a na hoře to všechno přede mnou slož, odevzdej mi svůj život a já ti dám nový, podle mé vůle, praví Hospodin.** Mnozí z vás mohou namítnout, ano, to jsem už kdysi udělal, když jsem uvěřil v Pána Ježíše Krista a on mi dal nový život. To už mám za sebou. Proč bych to měl absolvovat znovu? Proč? Třeba právě proto, aby se naše srdce nestalo zase tvrdým. Třeba právě proto, abychom nezpohodlněli a třeba právě proto, abychom neustále uměli rozpoznávat Boží vůli. A složit každého dne před Pánem celý svůj život je velmi důležité. Znovu si můžeme uvědomovat, že **všechno, co máme, máme vlastně od Něho.** Znovu mu svůj život dávám, abych přijal od Něj ten nový. Koneckonců hezky to shrnul apoštol Pavel: **Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to at' je vaše pravá bohoslužba.** Tady tedy začíná Boží vůle pro tvůj a můj život. Na každý den. To sloveso tam je průběhové. Ne abyste sami sebe jednou přinesli, ale abyste sami sebe přinášeli. Neustále! A zase. Proč? Na to odpovídá další verš z listu Římanům: **A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.** Přinášet sami sebe znamená nepřizpůsobovat se světu. Přinášet sám sebe a odevzdat se v modlitbách Bohu znamená proměnu, obnovu mysli. A jen s takto

obnovenou myslí, nezatíženou třeba negativními nebo falešnými emocemi a pocity, můžeme dobře rozpoznávat, **co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.**

Tu horu, kde Abraham obětoval, sám ji nazval **Hospodin vidí**. My dál ovšem čteme, že se tomu místu dosud říká: „**Na hoře Hospodinově se uvidí.**“ Z toho si skutečně tedy můžeme vzít poučení, že Boží vůli do svého života můžeme nejlépe rozpoznávat až na této pomyslné hoře. To znamená tehdy, když se skutečně cele vydáváme Pánu. Je mnoho těch, kteří dokáží velice rychle říci, tohle je Boží vůle, anebo tamto je Boží vůle, nebo naopak není. Většinou je to pouze falešný úsudek. Boží vůli do svého života poznáš nejlépe ty sám. Je samozřejmě dobré znát Bibli a vědět, že jistě nebude Boží vůli např. jít věštit z koule, nebo si vyložit karty, nebo začít dělat nějaké okultní praktiky. Je samozřejmě dobré, když se potřebujeme rozhodovat v důležité věci, vyslechnout si zkušenější, co by udělali oni. Ovšem rozhodnutí musíš udělat vždycky ty sám za sebe. Proto je důležité jít sám za sebe k Bohu. A začíná to na úpatí hory.

Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťipal dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o němž mu Bůh pověděl. Když se Abraham třetího dne rozhlédl a spatřil v dálce to místo, řekl služebníkům: „Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.“ Ačkoliv se Abrahamovi mohl zdát Boží příkaz nesmyslný, přesto začal konat. Vyšel. Tři dny šel a cestou jistě mohl přemýšlet. Jak já to udělám. Nemám v tom zcela jasno. Můžeme se i my 3 dny modlit, a ještě nemusíme mít jasno. Před horou řekl Abraham služebníkům: „**Počkejte tu, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.**“ Lhal v této chvíli Abraham služebníkům? Anebo věřil, že to nakonec Hospodin zařídí jinak? Je to vyjádření víry. Stejně tak, když se Abrahama cestou na horu jeho syn Izák zeptá: „**Hle, oheň a dříví je zde. Kde však je beránek k zápalné oběti?**“ Abraham odpoví: „**Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné.**“ Moudrá odpověď ve chvíli, kdy nemůžete říct celou pravdu. Kdyby ji totiž řekl, možná by služebníci Abrahamovi bránili a Izák by třeba utekl. Naplnění Boží vůle by tak bylo zastaveno. Abrahamovy odpovědi nás vlastně učí, že nikdo nemůže dobře posoudit tvůj život a to, jak tebe Bůh vede. Tedy pokud opravdu chodíš za Bohem a ptáš se ho. Pokud nejednáš ve svévoli. Ale platí tedy to, co je psáno: **Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem. Člověk obdařený Duchem je schopen posoudit všecko, ale sám nemůže být nikým správně posouzen.** (1. Kor 2, 14-15)

A ještě jedna zajímavost a jedno zamyšlení nakonec. Jedna židovská tradice spojuje horu v zemi Mórija s horou Sion v Jeruzalémě, kde byl později Hospodinův chrám. Kde se tedy obětovalo na oltáři každého dne. Nicméně hora v zemi Mórija odkazuje ještě dál. Na horu Golgotu. Na místo, kde byl obětován Beránek Boží, Pán Ježíš Kristus. A oba tyto motivy se dějí při obětování Izáka. Abraham svého syna svázal, položil ho na oltář a ve chvíli kdy pozvedl nůž, aby ho zabil, ozval se Hospodinův posel: „**Abrahame, Abrahame!**“ „**Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohobojný, neboť jsi mi neodepřel svého jediného syna.**“ Bůh nám svého jediného Syna tedy také neodepřel. O tom vlastně čteme dále: **Abraham se rozhlédl a vidí, že vzadu je beran, který uvízl svými rohy v houští. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna. Jediný Syn nebeského Otce umírá na Golgotě jako zástupná oběť místo tebe a místo mě. Umírá, abychom ty i já jsme mohli žít. Líbí se mi, jak Hospodin dokonale propojil všechny ty události v dějiny naší spásy. Náš život je propojený s Abrahamem. On je otec všech, kteří věří. V epištole Židům 11 o něm čteme, že věřil Bohu, a proto šel obětovat svého syna. Počítal s tím, že ho Bůh může vzkřísit, i když ho zabije. A to je úžasné a inspirující. Někdy se ti může zdát cesta bezvýchodná, nebo příliš těžká a nesmyslná, může se ti zdát cestou smrti, pokud se ale modlíš a jsi ochoten se plně odevzdat do Božích rukou, pak se nemusíš ničeho bát. Pak jdi, poslechni Ducha svatého a najdeš Boží požehnání. Stejně tak ho našel i Abraham: Hospodinův posel zavolal pak z nebe na Abrahama podruhé: „Přisáhl jsem při sobě, je výrok Hospodinův, protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. A ve tvém potomku dojdou požehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu.“** Naslouchejme, bratři a sestry, ve ztišení Božím hlasu a uposlechněme ho, pak nalezneme život a Boží požehnání. Amen. Modlitba píseň 704

Slovo poslání: Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. (Matouš 7, 21)

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 426